

Al.Florin ȚENE

Între Thalia și Minerva

Cronici literare, de teatru, eseuri, însemnări

SEMĂNĂTORUL
Editura online - august 2011

Ionuț Caragea - *M-am născut pe Google*

Aflat la al doilea volum de versuri, Ionuț Caragea (născut în Constanța, dar trăind în Canada), în noul său volum de versuri intitulat simtomatic *M-am născut pe Google*, apărut la editura STEF, Iași, 2007, este un poet original, atât în versurile clasice, dar mai ales cele cu vers alb. Poetul este ispitit de fantezismul ludic, unde reverirea livrescă și farsa lirică-fuzionează cu grația, uneori, melanholică: *Nu am iubit niciodată picătura cu adevărat. Am iubit focul sau/pământul care erau numai în imaginația mea./De fapt picătura nici nu mă interesa. Oceanul era plin de ele./S-a întâmplat să fie cea din palma mea. (Picătura)*. Repetiția, inteligența prozodică sunt modalități de a explora virtuțile discursului poetic. Tensiunea lirică întreținută la foc mornit, urcă vertiginos parcurgând ca o străfulgerare întreg volumul. Poezia vibrează de o percepție cutremurată, având o melodicitate aspră, de psalm, iar închipuirea se lasă străbătută, ca de un curent, de nebănuite imagini: *îmi place când ninge zăpada/se-așterne pe drumul cu flori de cireș mai ții minte...prin fața mea trece cuminte o doamnă privirea/ascunsă doar pasul într-o urmă (Flori de cireș iernatic)*. Alteori, imaginația desfășoară ciudate proiecții zoomorfe, sau acvatice, ce par metamorfoze ale realului, alunecări ale ființei în utopie: *pot să respir ca peștele-n apă?/sau ca un vierme să cresc în pământ?/sângele curge-n vene degeaba/sufletul meu e o pală de vânt. (Pot să?...)*. Poetul este stăpânul unui imperiu suprarealist populat de imagini originale, iar lumea lui se preface, microbolant, în spectacol fantast, în culisele căruia blândețea articulează spre inefabil imaginația. Metafora la Ionuț Caragea este o formă de conservare a închipuirii, iar aceasta este expresia interiorității: *Rămâne călcâiul iubirea săgeată și dorul/Pătrunde adânc în orbite/Sub tălpile mării se strânge nisipul/Și marea e neagră și negru veșmântul/Ecoul iubite ascultă ecoul/deschide-ți mormântul/Cuvânt necuvântul/Femeii de aer (Femeia de aer)*. O mare mobilitate caracterizează imaginația poetică a lui Ionuț Caragea. Amestecul celor mai disparate elemente și cuvinte cu sensuri diferite (după metoda suprarealistă a analogiei universale), trecerea rafinată de la abstracția diafană la obiectualitatea realității, hiperbolizarea interiorității evanescente sunt elemente de tehnică pe care autorul le are de acum în sânge. Poemul însăși e un exercițiu de imaginație cu reglări abile ale intensității și cu etalări orgolioase ale plasticității, uneori frisonate de o ironie fină.

Ionuț Caragea este un poet inteligent și înzestrat care-și scoate prea des basca pentru a-și pune jobenul, desigur cu gesturi galante, de o infintă delicatețe.